

Arrest

nr. 258 655 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Bourlastraat 3 bus 48 (2de verdieping)
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 september 2018, in functie van de Spaanse echtgenoot van zijn nicht, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als '*ander familielid*' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen weigert op dezelfde dag de aanvraag in overweging te nemen.

1.2. Op 20 september 2018 dient verzoeker, als '*ander familielid*' van dezelfde Spaanse referentiepersoon, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 19 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 7 juni 2019 dient verzoeker, als *'ander familielid'* van dezelfde Spaanse referentiepersoon, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 24 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 30 januari 2020 dient verzoeker, als *'ander familielid'* van dezelfde Spaanse referentiepersoon, een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 6 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 16 juni 2020, als *'ander familielid'* van dezelfde Spaanse referentiepersoon, een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 16 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 7 december 2020, als *'ander familielid'* van dezelfde Spaanse referentiepersoon, een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 15 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [F.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 12.08.2016, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene België is ingereisd. Betrokkene diende 5 keer na elkaar een gezinshereniging aan met de Spaanse echtgenoot

van zijn nichtje op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 20.09.2018, 07.06.2019, 30.01.2020 en 16.06.2020, werden geweigerd op 19.03.2019, 24.09.2019, 06.05.2020 en op 16.09.2020 met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de tweede weigering die zonder bevel was.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 07.12.2020 een vijfde gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2019 dat hem op 20.03.2019 werd betekend. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nichtje of diens echtgenoot en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing van 14/11/2019 tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar.

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dus dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Verweerster moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Artikel 74/11 al. I Vreemdelingenwet stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu wordt artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gehanteerd opzichtens Verzoeker dewelke het volgende stelt:

[...]

Verweerster dient alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van verzoeker na te gaan en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk

gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin alles op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van Verzoeker [...] en dat hij onderhouden wordt door zijn nicht en haar Spaanse echtgenote, heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van Verzoeker wat nochtans al te leiden was. Er werd aan verzoeker ook geen vragenlijst voorgelegd waaruit blijkt dat verweerster effectief gepolst heeft naar de levenssituatie van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W VANGERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W. 1982 — 1983, 963.).

Verder stelt verweerster ten onrechte:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2019 dat hem op 20.03.2019 werd betekend. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Verweerster bewijst niet of toont niet aan dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou gerespecteerd hebben. Er is nooit een inreisverbod betekend aan verzoeker. Het kan dan ook geen doorgang vinden dat verweerster suggereert dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten negeerde. Het is dan ook niet uitgesloten dat wanneer verzoeker het grondgebied verlaten heeft, enige maanden later terugkeerde wat niet verboden was bij gebreke aan een inreisverbod. De motivering van verweerster is enkel gebaseerd op vermoedens: 'het is weinig waarschijnlijk ...'

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met de volgende elementen:

- Verzoeker is wel in het bezit van een geldig Marokkaans reispaspoort, dewelke geldig is.
- Verzoeker heeft ook een geldig Belgisch rijbewijs (Stuk 4)
- Verzoeker is steeds correct ingeschreven in het rijksregister. (Stuk 2 en 3)

Er kan op basis van deze gegevens geen enkele schending of het negeren van een bevel om het grondgebied te verlaten weerhouden worden in hoofde van verzoeker. Een inreisverbod van drie jaar is hier dus helemaal niet aan de orde!

Ook het uittreksel uit het rijksregister toont onomstotelijk aan dat verzoeker zich wel kon inschrijven ondanks het gegeven dat verweerster meldt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd werd.

Hoe kan er door verweerster verklaard worden dat verzoeker zich dan na het bevel van 19 maart 2019 tot 4 maal toe zich perfect kon inschrijven op een adres in het Belgische Rijk.

Er is wel degelijk sprake van een permanent verblijf sinds 7 juni 2019, tot op heden. Zo blijkt ook uit het uitgebreide uittreksel van het rijksregister.

Dat het middel bijgevolg ernstig is, dat verweerster wel te kort schiet in haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht. Te meer dat verzoeker eigenlijk wel voldoet aan de voorwaarden inzake gezinshereniging.

Verzoeker verwijst in het verlegde hiervan naar het arrest van de RvV d.d. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid lege onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, I, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering /RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

'De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit model in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat D VZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 3 EVRM".

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgronden, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Daarnaast wordt gemotiveerd om welke redenen de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt gelegd. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker, van wie het niet duidelijk is wanneer hij precies het Belgische grondgebied heeft betreden, vijf keer na elkaar de gezinshereniging vroeg met de Spaanse echtgenoot van zijn nicht overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en hij misbruik maakt van deze procedure tot gezinshereniging om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Verweerder geeft nog aan dat verzoeker, die reeds het voorwerp uitmaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2019 en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing. Verweerder motiveert nog dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht of haar echtgenoot en ondanks het precaire verblijf in België en nergens uit blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin een gekende medische problematiek. In het licht van deze vaststellingen en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel. Hij benadrukt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling een wettelijk voorziene procedure tot gezinshereniging misbruikt, dat geen bereidheid blijkt om vrijwillig gevolg te geven aan beslissingen van de overheid en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, familieleden met wie een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat of specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

[...]”

Zoals reeds werd gesteld, berust het inreisverbod op een dubbele grondslag. Verzoeker krijgt zo een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Beide grondslagen volstaan elk op zichzelf genomen reeds om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen.

In de eerste plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit verbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist.

In de tweede plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt concreet gewezen op het bevel om grondgebied te verlaten van 19 maart 2019, dat verzoeker op 20 maart 2019 ter kennis werd gebracht. In het betreffende bevel werd verzoeker een termijn van 30 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet bewijst of aantoonst dat hij dit bevel niet heeft gerespecteerd. Hij wijst erop nooit eerder een inreisverbod te hebben gekregen en stelt dat het niet is uitgesloten dat hij het grondgebied heeft verlaten en vervolgens na enkele maanden is teruggekeerd, ten laatste op 7 juni 2019 toen hij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende.

Met dit betoog worden de motieven van de bestreden beslissing geenszins onderuit gehaald. Nergens in het administratief dossier is de minste aanwijzing voorhanden dat verzoeker in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2019, waarvan hij niet betwist dat dit hem de volgende dag ter kennis werd gebracht, het grondgebied zou hebben verlaten. Hij had hiervoor in beginsel 30 dagen de tijd en uit niets blijkt dat hij binnen deze termijn – of op een later tijdstip – het grondgebied heeft verlaten. Er mag van verzoeker zelf worden verwacht dat hij, indien dit alsnog het geval zou zijn en dus de bestreden beslissing zou steunen op incorrecte feiten, in dit verband de nodige bewijzen zou voorleggen. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt evenwel. De tweede grondslag van het bestreden inreisverbod wordt evenmin onderuit gehaald.

De Raad benadrukt dat het bestuur in het voorliggende geval in beginsel is verplicht tot het opleggen van een inreisverbod (*“gaat gepaard”*). Enkel omwille van humanitaire redenen kan hiervan worden afgeweken. Door te wijzen op het hebben van een geldig Marokkaans paspoort en een geldig Belgisch rijbewijs of nog op de inschrijving in het rijksregister naar aanleiding van zijn verschillende verblijfsaanvragen die evenwel telkens werden afgewezen en waarbij proceduremisbruik werd vastgesteld, toont verzoeker geen humanitaire redenen aan die het bestuur konden doen besluiten af te zien van de verplichting tot het opleggen van een inreisverbod. In zoverre verzoeker nog wijst op een afhankelijkheidsrelatie met zijn nicht en haar Spaanse achtgenoot, heeft verweerder verder – naar aanleiding van de verschillende door verzoeker ingediende verblijfsaanvragen in functie van de voormelde familieleden – reeds herhaaldelijk vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijkt. Ook in de thans voorliggende beslissing geeft verweerder aan dat geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt en

verzoeker een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn nicht of haar echtgenoot. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen, zodat evenmin blijkt dat verweerder omwille van deze familiebanden ten onrechte niet heeft afgezien van het opleggen van een inreisverbod.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, geleet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat verzoeker misbruik heeft gemaakt van de procedure tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft nog aan dat verzoeker, die reeds het voorwerp uitmaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2019 en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing. Verweerder motiveert nog dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht of haar echtgenoot en ondanks het precaire verblijf in België en nergens uit blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn. Verweerder wijst er verder op dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin een gekende medische problematiek. In het licht van deze vaststellingen en het belang van de immigratiecontrole acht verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel. Hij benadrukt dat geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Aldus kan worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald rekening houdend met de concrete omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Dit in tegenstelling tot wat het geval was in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad. Het komt verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre verzoeker uitgaat van een inreisverbod voor twee jaar en vervolgens een inreisverbod van meer dan vijf jaar met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde, volstaat de vaststelling dat dit betoog volledig vreemd is aan de bestreden beslissing waarbij verzoeker een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd en waarbij geen redenen van openbare orde als dusdanig worden vastgesteld. Dit betoog is dus niet dienstig.

Verzoeker geeft verder aan dat niet alle relevante elementen in rekening zouden zijn gebracht. In eerste instantie wijst hij op zijn adres in Herentals. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk waarom dit gegeven specifiek diende te worden betrokken in de besluitvorming. Het enkele gegeven van het hebben van een actueel verblijfsadres in België maakt nog niet dat er concrete redenen zijn die maken dat men onmiddellijk of binnen een kortere tijdsperiode zou moeten kunnen terugkeren naar het Belgische of Schengengrondgebied.

Verder houdt verzoeker voor dat hij wordt onderhouden door zijn nicht en haar Spaanse echtgenoot. Bewijzen hiervoor voegt hij evenwel niet bij zijn verzoekschrift. Bovendien merkt de Raad op dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening hield met deze familiebanden. Hij wees er evenwel op dat de verschillende door verzoeker ingediende aanvragen om gezinshereniging met deze familieleden telkens werden afgewezen, omdat niet blijkt dat er sprake is van een voldoende nauwe familieband die kan rechtvaardigen dat verzoeker wordt toegelaten tot een verblijf

van meer dan drie maanden. Een bijzondere afhankelijkheidsrelatie werd hierbij niet weerhouden. Verweerder wees erop dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht en haar Spaanse echtgenoot en ondanks het precaire verblijf in België. Hij stelde dat nergens uit blijkt dat verzoeker hier niet toe in staat zou zijn. Hij achtte een inreisverbod voor drie jaar in de voorliggende omstandigheden proportioneel. Verzoeker toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan. Zijn persoonlijke opvatting dat hij wel degelijk zou voldoen aan de voorwaarden voor familiehereniging vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker had de mogelijkheid om, indien hij niet akkoord was met de genomen beslissingen inzake de door hem ingediende aanvragen tot familiehereniging, hiertegen in beroep te gaan, maar liet dit na. Deze beslissingen zijn dan ook definitief in het rechtsverkeer.

Verzoeker betoogt nog dat hem geen vragenlijst werd gegeven waarbij werd gevraagd naar zijn levenssituatie, maar hiermee brengt hij evenmin concrete elementen naar voor die zijn situatie kenmerken en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Er werd vervolgens reeds geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd vastgesteld dat hij geen uitvoering gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2019. In zoverre verweerder aangaf dat hij niet bereid blijkt om vrijwillig gevolg te geven aan beslissingen van de overheid, betoogt verzoeker weliswaar dat dit niet meer is dan een vermoeden, maar brengt hij geen gegevens aan die vermogen aan te tonen dat een dergelijke bereidheid wel degelijk voorhanden is, waardoor het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voormelde motivering geenszins kan worden vastgesteld.

Door te wijzen op het hebben van een geldig Marokkaanse paspoort en een geldig Belgisch rijbewijs worden verder geen concrete elementen naar voor gebracht die van aard zijn dat deze het beslissingsproces konden beïnvloeden of het bestuur ertoe hadden kunnen bewegen een inreisverbod voor minder dan drie jaar op te leggen. De relevantie van deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet.

Verzoeker betoogt vervolgens steeds correct te zijn ingeschreven in het rijksregister en, volgens het rijksregister, sinds 7 juni 2019 permanent in België te verblijven. In zoverre hij hiermee het motief wil weerleggen dat hij geen uitvoering gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2019, kan hij niet overtuigen. Hij toont immers niet aan dat hij dit bevel ten uitvoer legde binnen de hem gegeven termijn, en evenmin op een later tijdstip. Het gegeven dat verzoeker, na het verstrijken van de termijn voor tenuitvoerlegging van dit eerdere bevel, nog verschillende verblijfsaanvragen overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet indiende die maakten dat hij telkens tijdelijk een attest van immatriculatie kreeg en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister, maken niet dat dit eerdere bevel niet langer in het rechtsverkeer was en is. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet is duidelijk en stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast en dat indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag, enkel de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering wordt opgeschort. Deze opschorting geldt slechts tot wanneer het bestuur heeft beslist over de verblijfsaanvraag. Op datum van het nemen van de bestreden beslissing genoot verzoeker niet langer een tijdelijk, precair verblijf, nu enkele dagen daarvoor zijn zesde aanvraag tot gezinshereniging was afgewezen met een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De eerdere bevelen werden hiermee opnieuw uitvoerbaar. Het is nog relevant in dit verband te wijzen op het gegeven dat verweerder ook net vaststelde dat verzoeker misbruik maakte van de verblijfsprocedure op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, wat door verzoeker niet concreet wordt betwist en al zeker niet wordt weerlegd. Het is ook niet omdat verzoeker opeenvolgend telkens nieuwe verblijfsaanvragen indiende die hem toelieten tot een precair verblijf hangende de aanvraag, en dit reeds sinds 7 juni 2019, dat het ineens niet langer een louter precair verblijf betreft. Op geen enkel ogenblik werd verzoeker toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Met zijn betoog kan verzoeker niet overtuigen dat enig relevant gegeven inzake zijn banden met België ten onrechte niet in rekening is gebracht of de bestreden beslissing niet evenredig is in het licht van zijn belangen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS